

Χαράματα της μέρας εκείνης αξημέρωτα, συναχτήκαμε κάμποσοι. Όχι πολλοί, όσοι είχαμε μείνει στα πόδια μας. Νύχτα κατάμαυρη. Παντού σκοτάδια, κόλαση· δεν ξεχωρίζαμε την μύτη μας, την ανάσα, τον διπλανό μας. Ούτε που μετρηθήκαμε, να δούμε πόσοι είχαμε απομείνει. Ζημιάρα τέτοια περιέργεια, γρουσουζα, αχρείαστη. Στυλώσαμε τα πόδια, κάναμε καρδιά, γαϊδούρια πεισματάρικα, να βαδίσουμε στον εχθρό, να μετρήσουμε τα κουράγια μας.

Δεν ήμασταν πολλοί . Εφτά φορές μας ξόδεψαν, όγδοη τώρα.

«Πάντα λειψός ο αριθμός μας», εξηγούσε ο οδηγητής μαθημένος, «καλύτερα έτσι», συνέχισε, «όλη η δόξα, μόνο δική μας: στρογγυλή, λαχταριστή».

[Ανοιγμα του κειμένου σε μορφή .pdf 62.37 Kb](#)